

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.790/2025/14.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2026. március 26. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A különösen nagy vagyoni hátrányt okozó, üzletszerűen elkövetett költségvetési csalás büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2025. szeptember 24. napján kihirdetett 17.B.109/2023/133. számú ítéletét megváltoztatja.

A költségvetési csalás büntettének törvényhelye pontosan Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont 2. fordulat.

A szabadságvesztést 4 (négy) évre enyhíti és a büntetést fogházban rendeli végrehajtani.

A pénzbüntetést meg nem fizetése esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Egyéb részekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú határozat ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatában Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki költségvetési csalás büntettében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés b) pont], és csődbűncselekmény büntettében [Btk. 404. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés b) pont]. Ezért – halmazati büntetésül – 5 év börtön fokozatú szabadságvesztésre, 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra, 300 napi tétel, napi tételenként 1500 forint, végösszegében 450 000 forint pénzbüntetésre, valamint mellékbüntetésül 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napban állapította meg. A kiszabott pénzbüntetés teljesítésére 20 havi részletfizetést engedélyezett, és meg nem fizetése esetére rendelkezett arról, hogy a pénzbüntetést vagy a meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni. A vádlott vagyonára 48 929 000 forint erejéig vagyoneklobzást rendelt el, illetőleg a „F.-W.” Kft. „fa” felszámolójaként eljáró M. Kft. által előterjesztett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Kötelezte a

vádlottat 420 180 forint bünygyi költség megfizetésére, végül megállapította, hogy a fennmaradó 20 000 forintot az állam viseli.

[2] Az ítélet ellen a kihirdetésekör a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést elsödblegesen a csödbűncselekmény tekintetében felmentés, másodsorban a kiszabott büntetés enyhítése érdekében (133. számú elsőfokú tárgyalási jegyzökönyv 8. oldal 6-7. bekezdés). A védő a másodfokú eljárásban a vádlott megromlott egészségi állapotát részletezve, a számára előírt orvosi vizsgálatok esedékességét, állapotának rosszabbodását kiemelve mindenekelőtt bizonyítás felvételére tett indítványt a vonatkozásában már a törvényszék által beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítése, másodlagosan más szakértő kirendelésével új szakvélemény beszerzése érdekében (7. számú másodfokú irat). Ezen túlmenően a jogorvoslat érdemében az I-II-III. számú tényállás szerinti költségvetési csalás kapcsán a vádlott bűnösségének megállapítását továbbra sem vitatta, hangsúlyozva, hogy a terhelt már a nyomozás kezdeti szakaszában ténybeli beismerő vallomást tett, melyet a bíróság előtt az előkészítő ülésen bűnösségére kiterjedően megismételt, a cselekmény elkövetését megbánta, az okozott vagyoni hátrány megtérítését vállalta, melynek teljesítését anyagi lehetőségeihez képest el is kezdte. A csödbűncselekmény vonatkozásában viszont az elsőfokon megállapított IV. számú tényállást részben megalapozatlannak tartotta, tévesnek jelölve az elsőfokú bíróság értékelő tevékenységét, amikor a vádlott vallomásában előadottakat nem fogadta el. Álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok nem cáfolják érdemben a vádlott védekezését, mely szerint amikor a társaság számlájáról a tényállásban írt pénzösszeget felvette, nem volt tudomása sem a felszámolási eljárásról, sem a kft. fizetéseképtelen helyzetéről. Hangsúlyozta továbbá, hogy a pénzösszeget a vádlott a cég fennálló tartozásainak rendezésére fordította, nem állt szándékában a vagyonkimentés. Hivatkozott a felszámoló mulasztására is. Mindezek alapján a csödbűncselekmény vonatkozásában felmentő rendelkezés meghozatalára tett indítványt, valamint arra, hogy a másodfokú bíróság a vádlott vonatkozásában feltárt és a fellebbezés indokolásában felsorolt enyhítő körülményeket nagyobb nyomatékkal vegye figyelembe, melyek közül a vádlott beismerő vallomása, megromlott egészségi állapota, az okozott vagyoni hátrány részbeni megtérítése és a bekövetkezett időmúlás elvezethet a joghátrány jelentős enyhítéséhez, méltányos és enyhébb büntetés kiszabásával (másodfokú iratok 10. sorszám). A jogorvoslat indokait ezt követően akként egészítette ki, hogy konkretizálta enyhítést célzó indítványát, mely szerint a büntetés kiszabását elsödblegesen a törvényben írt külön enyhítő rendelkezés alkalmazásával kérte, míg másodsorban azt, hogy a bíróság a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét a büntetés fele részének a kitöltését követően biztosítsa a vádlott számára. Kérelmének alátámasztására orvosi dokumentációt, illetöleg a befizetéssel kapcsolatos igazolásokat is csatolt (11. számú utóirat).

[3] Az ügyészség tudomásul vette a határozatot (vármegye megnevezése Vármegyei Főügyészség B.29./2021/103., 133. számú tárgyalási jegyzökönyv 8. oldal 5. bekezdés).

[4] A D.-i Fellebbviteli Főügyészség a Bf.41./2025/2. számú észrevételében a jogorvoslatok egyik irányát sem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a törvényszék a szükséges bizonyítást a megfelelő körben, az eljárási szabályokat betartva vette fel, melynek eredményeként megalapozott tényállást állapított meg. A tényállás alapján valamennyi tényállási pont tekintetében helyesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és mindkét bűncselekmény jogi minősítése törvényes. Az elsőfokú ítélet szerinti joghátrány a büntetés kiszabása körében irányadó bűnösségi körülményekre, a vádlott és a cselekmények társadalomra veszélyességére is tekintettel megfelel a büntetés céljainak, és a járulékos rendelkezéseket is törvényesnek találta. Mindezek alapján tanácsülésses elbírálási formára, és az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[5] A másodfokú bíróság a fellebbezések elbírálására a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 598. § (2) bekezdését alkalmazva kezdetben tanácsulást tűzött ki, majd a jogorvoslatokat az 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el, tekintettel arra, hogy a védő a Be. 598. § (5) bekezdése szerinti törvényes határidőben nyilvános ülés tartását indítványozta (7. számú utóirat), melyen az ügyészség képviselője az átiratában foglaltak szerint nem kívánt részt venni. A védő a bizonyítás felvételét, a vádlott egészségi állapotának újabb vizsgálatát célzó bizonyítási indítványát továbbra is fenntartotta, melyet a másodfokú bíróság elutasított (Bf.I.790/2025/14/I. számú végzés). A védő ezt követően perbeszédében továbbra is indítványozta a vádlott felmentését a csődbűncselekmény vádja alól, majd részletesebben a jogorvoslat enyhítést célzó iránya mellett érvelt, az elsőfokú ítéletet eltúlzottan szigorúnak írva le, és az enyhítő körülmények számbavételével, különösen a vádlott részbeni beismerésére, az általa megfizetett összegre, a vagyoni hátrány részbeni megtérítésére és egészségi állapotának megromlására figyelemmel a büntetés enyhítését, valamint az ún. feles kedvezmény alkalmazását indítványozta.

[6] A nyilvános ülésen jelen volt vádlott az utolsó szó jogán megbánását, kártérítési készségét hangoztatta, ennek és egészségi állapotának figyelembevételével méltányos büntetés kiszabását kérte.

[7] A másodfokú bíróság a védelmi perorvoslatokat a büntetés enyhítésére irányulóan találta alaposnak.

[8] Az ítéltábla – a bejelentett jogorvoslatok okára és irányára figyelemmel – a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül. Ennek megfelelően a revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmények jogi minősítésére, a büntetés kiszabására, az intézkedés alkalmazására, az indokolás helyességére, végül a másodfokú bíróság a Be. 590. § (7) bekezdése alapján hivatalból vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó egyéb rendelkezések törvényességét is. A másodfokú eljárásban ekként teljes volt a felülbírálat, hiszen a fellebbezések részben a bűnösség megállapítását is sérelmezték, melyet a Be. 590. § (2) bekezdése egyébként főszabályként ír elő.

[9] A hivatkozott törvényhelyek szem előtt tartásával a másodfokú bíróság a továbbiakban azt ellenőrizte, hogy az elsőfokú bíróság megtartotta-e az eljárási szabályokat. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le, nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna, és az ítélet hatályon kívül helyezését, így az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné. Ilyen okokra egyébként az eljárás résztvevői sem hivatkoztak. Az elsőfokú bíróság eljárására valójában a kifejezetten alapos pervitel volt a jellemző.

[10] Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett és megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 591. § (1) bekezdés értelmében – a tényálláshoz kötöttség garanciális perjogi elvének megfelelően – a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[11] A törvényszék tehát az indokolt mértékben folytatta le a bizonyítást. Szükséges utalni rá, hogy a költségvetést károsító bűncselekményt a vádlott maradéktalanul beismerte, mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson feltárva, hogy a I-II-III. számú tényállásban írtak szerint az általa irányított két gazdasági társaság és egyéni vállalkozói tevékenysége kapcsán a tényállás szerinti időszakban egyáltalán nem tett eleget áfa bevallási és befizetési kötelezettségének, holott tudomással bírt arról, hogy ez őt terhelte volna. E beismerő vallomást az elsőfokú bíróság elfogadta, ekként ügydöntő határozata I-II-III. számú

tényállásának az alapját képezte ([83]-[86] bekezdés), melyet az ügy iratai maradéktalanul alátámasztottak. Az ítéletben szerepeltetett gazdasági társaságok („F. W.” Kft., P.-T. Kft.) közül előbbi gazdálkodó szervezet esetében a vagyoni hátrány okozásával járó működtetése mellett a büntetőeljárás alapját az időközben felszámolás alá került kft. készpénzvagyonára jogosulatlan megszerzése, majd elrejtése képezte (IV. számú tényállás), a törvényszék ezért utóbbi keretek között vizsgálta még az ügy eldöntése szempontjából lényeges személyi és tárgyi jellegű közvetlen és származékos bizonyítékokat, majd azokat egyenként és összességében is hibátlanul értékelte. Részletesen kitért Terhelt1 vádlottnak a csődbűncselekmény egyes elemeit, a pénzforgalmi számláról való pénzfelvételt ténybelileg elismerő vallomása mellett a büntetőjogi felelősségét elhárító, s azt kidomborító védekezésére, hogy nem tudott a felszámolás elrendeléséről, és állítása szerint a felvett pénzösszeget épp a társaság bizonyos tartozásainak kiegyenlítésére használta fel.

[12] Elemzés alá vonta a tanúk terhelő vallomásait, amelyeket az ítéletben részletezett okirati bizonyítékok (cégiratok, rendelkezésre álló számlák, pénzforgalmi számla tekintetében adott banki tájékoztatás, számlaforgalmi kimutatások, az adóhatósági revíziós eljárás adatai, felszámolási iratok, felszámolóbiztos levelezése, általa kibocsátott tájékoztatás és felszólítások) is alátámasztottak. Az ügyben kihallgatott tanúk, így elsősorban tanú5, tanú2, tanú3, tanú4, tanú7 a vádlott aktív tevékenységét erősítették meg a cég működtetését érintően, míg más személyt nem, kiemelve ezáltal a vádlott koordináló, irányító szerepét, mely a „F.-W.” Kft. pénzforgalmi számlájának kezelése és az arról felvett 4 750 000 forinttal való rendelkezés, valamint a felszámolási eljárással kapcsolatos tájékoztatások megtörténte kapcsán szintén bizonyítást nyert. A büntetőjogi felelősség eldöntéséhez szükséges tények így hiánymentesen rögzíthetők voltak és a törvényszék a tényállás megállapítása során egyes kétséget kizáróan bizonyított tényekből további tényekre is helytállóan következtetett ([87]-[182] bekezdés). A ténybeli következtetés a közvetett bizonyítás része. Ennek során az elsőfokú bíróság a logika törvényei szerint járt el és mind a külső, mind a belső, a vádlottnak a cselekményhez fűződő értelmi-akarati viszonyára helyesen vont következtetést. Irányadó ez a cégek működtetésének és az egyéni vállalkozói tevékenység körülményeire, az adóbevallások nem teljesítésének okára, legfőképp pedig a „F.-W.” Kft. fizetéseképtelen helyzetének felismerésére, az ebből eredő felszámolási eljárás jogkövetkezményeire, az emiatt már szabálytalannak tekinthető pénzmozgás lebonyolítására, azaz a pénzösszeg megszerzésére és jogosulatlan felhasználására.

[13] A bizonyítékok értékelése, különösen a vádlott egyes tényeket részben beismerő, míg másokat elhárító vallomása kapcsán utal rá a másodfokú bíróság, miszerint ilyen jellegű bizonyítási anyagnál gyakran előfordul, hogy egyes bizonyítékok tartalmával a mérlegelt tényállás ellentétbe kerül, de felderítetlenség vagy helytelen ténybeli következtetés nem valósult meg. A bizonyítékok értékelésének ugyanis megszokott és logikus módja az, hogy a bíróság a vallomás – más bizonyítékokkal megerősített – részeit fogadja el irányadónak a történeti tényállás megállapításakor, míg a vallomás azon részeit, amelyek más bizonyítékokkal ellentétesek, figyelmen kívül hagyja (BH1998. 418. III., BH2002. 87.).

[14] A részletezettek alapján a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a törvényszék ítélete iratszerű, a lényeges bizonyítékokon alapul, logikai levezetése hibátlan és az indokolási kötelezettségének is eleget tett a szükséges mértékben, külön kitérve a bizonyítási indítványok elutasításának okára is (ítélet [286]-[288] bekezdései), melyekkel szintén egyetértett az ítéltábla. Ezzel összefüggésben a védő által megfogalmazottakra figyelemmel megjegyzendő, hogy a törvényszék igen részletesen számot adott a döntését alátámasztó lényeges érvekről, indokolási kötelezettségének is eleget téve. A bizonyítékok értékelése tehát törvényes és a ténymegállapító tevékenység sem kifogásolható alappal. A vádlott és a védő fellebbezése nem hozott fel olyan új körülményt, amely az elsőfokú bíróság

megállapításainak helyességét megkérdőjelezné. A vádlott részbeni, a csődbűncselekmény vádja alóli felmentését célzó védelmi jogorvoslatok kizárólag a feltárt és értékelt bizonyítékok elsőfokú bíróságtól eltérő értékelésével vezethetnének eredményre, melynek azonban törvényi korlátját képezi megalapozatlansági ok hiányában a tényálláshoz kötöttség elve. Ennek indokát a Be. 167. § (3) és (4) bekezdése adja, ezen elv érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság úgynevezett ténybírói jellegét, a ténybeli hiba hiánya pedig kizárja a sérelmezett ítélettől eltérő tényállás megállapítását a másodfokú eljárásban.

[15] A kifejtettek miatt a IV. számú tényállásban írt cselekményrész kapcsán a tényállást a tudati tények körében támadó, felmentést célzó védelmi jogorvoslatok nem foghattak helyt.

[16] A védő a fentiek szerint a vádlott egészségi állapotának ismételt orvosszakértői vizsgálatát indítványozta akár a már rendelkezésre álló szakértői vélemény kiegészítésével, akár újabb igazságügyi orvosszakértő kirendelésével, ezáltal más szakvélemény beszerzése érdekében. A másodfokú bíróság azonban arra az álláspontra helyezkedett, hogy az érdemi felülbírálathoz a bizonyítás fellebbezési eljárásban történő kiegészítésére nincs szükség, ezért a védő bizonyítási indítványát elutasította. Ennek indokával kapcsolatban elsődlegesen azt szükséges megemlíteni, hogy a törvényszék a vádlott egészségi állapotának felmérése végett már beszerzett orvosszakértői véleményt, erre nézve szakértői igazságügyi orvosszakértőt rendelve ki a 2025. március 25. napján kelt 17.B.10./2023/99. számú végzésében. A szakértő a kirendelő határozatban foglaltaknak megfelelően V:35./2025. számú szakvéleményét 2025. május 5. napján elkészítette, melyet benyújtott az elsőfokú bíróságra, ahol 109. sorszám alatt lajstromozták. Ezt követően a szakvélemény kiegészítésére is sor került (V:35.-1/2025.), amit 124. sorszám alatt lajstromoztak. A törvényszék a véleményt és annak kiegészítését ismertette a 2025. június 11. illetőleg 2025. szeptember 24. napján megtartott folytatólagos tárgyaláson (120. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal, 133. számú jegyzőkönyv 2. oldal), majd megállapításait ítélete meghozatala során felhasználta ([4]bekezdés), a vádlott megbetegedéseit enyhítő körülményként értékelte [253] bekezdés).

[17] A bizonyítási indítvány elutasításának fő oka így a tényállás teljes megalapozottsága. A másodfokú eljárásban ugyanis a Be. 594. § (1) bekezdésének megfelelően bizonyítás felvételének a részbeni megalapozatlanság, az eljárási szabálysértés kiküszöbölése érdekében, valamint akkor van helye, ha a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékra hivatkoztak. A felülbírált ügyben azonban nem álltak fenn e feltételek, mert a tényállás megalapozott volt, új tényt a védő nem állított és nem ismert, perdöntő új bizonyítékot sem jelölt meg. A vádlott elnehezült egészségi állapotára, folyamatos gyógykezelésére való hivatkozás már az elsőfokú eljárásban egyértelműen ismert volt, mely a védelmi érvelés alapvető elemét képezte, ennek vizsgálatára a törvényszék pedig igen kimerítő bizonyítást vett fel, messzemenőkéig figyelembe véve a védő indokait.

[18] A tényállás megalapozottsága azonban kizár bármilyen további bizonyítást az eljárási szabálysértések orvoslásán túl a másodfokú perben, és az indítványozott további orvosszakértői bizonyítás nem volt szükséges a tényállás tisztázásához. A vádlott betegségeit illetően a kirendelt orvosszakértő már állást tudott foglalni, kellő mélységben került tehát lefolytatásra a kérdéses bizonyítás, az ítéltábla számára annak törvényessége sem kérdőjeleződött meg. Másfelől a bizonyítás esetleges kiegészítése csak az eljárás további elhúzódását eredményezte volna, melyet feltétlenül el kellett kerülni a már huzamosabb ideje folyó büntetőperben.

[19] A törvényszék az irányadó tényállásból valamennyi érintett gazdasági társaság működtetésével összefüggésben okszerűen vont következtetést Terhelt1 vádlott bűnösségére, a cselekmény jogi minősítése pedig kisebb kiegészítéstől eltekintve mindenben megfelel a büntető anyagi jognak.

[20] Az anyagi jogi kérdések felülbírálata során elsőként az időbeli hatály vizsgálendő a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdése alapján. A törvényhely főszabálya szerint a bűncselekményt az elkövetéskor hatályban lévő büntető törvény szerint kell elbírálni, kivéve, ha az elbíráláskor hatályos új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálendő el. Ezt a bíróság összehatásában vizsgálja, az elkövetéskor, illetve az elbíráláskor hatályos büntető anyagi jogszabályok kombinatív alkalmazása tilalmazott (BH2017. 78., BH2010. 264.II.).

[21] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy foglalt állást, hogy a bűncselekmény elbírálásakor hatályos büntető törvény összehatásában nem eredményez enyhébb megítélést (sőt az elkövetések utáni módosítások szigorúbbak), ezért az elkövetéskori törvény alkalmazásának van helye (ítélet [248] bekezdés).

[22] Az ítéltábla nem észlelt olyan körülményt sem, ami bármely bűncselekmény tekintetében az eljárás megszüntetését tette volna szükségessé.

[23] Abban maradéktalanul egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bírósággal, hogy a vádlott kimerítette a költségvetési csalás törvényi tényállási elemeit. Az általa megvalósított elkövetési magatartás az adófizetési kötelezettség eltitkolásával vagyoni hátrányt eredményezett, mégpedig a törvényi egység miatt különösen nagy összegben (I-II-III. számú tényállás), ezért a költségvetési csalás valóban egységes cselekményként értékelendő, függetlenül attól, hogy az elkövetési magatartásra több adóbevallási időszakon keresztül, és több gazdasági társaság illetőleg az egyéni vállalkozása nevében került sor. A költségvetést károsító büntett a Btk.459. § (1) bekezdés 28. pontjában írt feltételek teljesülése miatt valóban üzletszerűen elkövetett, mert az I. és II. számú tényállásokban írt gazdasági társaságok nevében bonyolított fűrészárut értékesítő tevékenység, illetve a III. tényállás szerinti szintén fafeldolgozással kapcsolatos egyéni vállalkozóként végzett kereskedelem során a vádlott az adóbevételel eltitkolásával árelőnyt tudott szerezni, tevékenysége a jogtalan haszonszerzést célozta, mely megélhetéséhez is hozzájárult. Ennek megfelelően a költségvetést károsító cselekménynek az elsőfokú ítélet rendelkező részében feltüntetett törvényhelyét a Kúria 61. számú BK véleményének 3.a) pontjára is figyelemmel – mely szerint az azonos büntetési tétellel fenyegetett elkövetési magatartási alakzatokra a fordulat megjelöléssel kell utalni – annyiban szükséges volt helyesbíteni, hogy a vádlott terhére rótt költségvetési csalás valójában a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdés b) pont 2. *fordulata* szerint minősül üzletszerűen elkövetettként.

[24] A IV. tényállásban rögzített cselekmény minősítése mindenben törvényes, az valóban a Btk. 404. § (1) bekezdés a) pont és (2) bekezdés b) pontja szerinti hitelezők kielégítésének megghiúsításával elkövetett csődbűncselekmény büntettként értékelendő, mert a vádlott a ténylegesen általa vezetett (BH2025. 247.) és már fizetéseképtelen gazdálkodó szervezet jelentős összegű készpénzvagyonának elrejtésével a hitelezők kielégítését részben megghiúsította. A különböző jogtárgy sérelmével járó és időben is elkülönülő bűncselekmény a költségvetési csalással pedig valódi anyagi bűnhalmazatot képez.

Összegezve: a cselekmények minősítése fenti kiegészítéssel megfelel a törvénynek, változtatást, illetve részletesebb indokolást nem igényel.

[25] A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság gyakorlatilag feltárta, azonban további enyhítő körülményként jelentkezik a vádlott általi önkéntes befizetés az adóhatóság számára a vagyoni hátrány mérséklése érdekében. Egyetértve a védelmi érvekkel, az ítéltábla úgy találta, hogy az elsőfokon kiszabott szabadságvesztés elsősorban a vádlottnak a vagyoni hátrányt kisebb részben ugyan, de egzisztenciális körülményeihez képest értékelendő módon megtérítő magatartása és további teljesítési készsége, a költségvetési csalás teljeskörű, míg a IV. tényállásban rögzített csődbűncselekmény egyes központi elemeire tett ténybeli beismerése, orvosi

dokumentációval alátámasztott és orvosszakértő által igazolt megromlott egészségi állapota és a bekövetkezett időmúlás miatt túl súlyos, mely a büntetés enyhítését indokolja. Ezért a másodfokú bíróság a vádlott szabadságvesztését a halmazati büntetési tétel kereteit túl szigorúnak tartva, a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontja szerinti enyhítő rendelkezés alkalmazásával, ún. egyszeres leszállással 4 évre enyhítette. Ennél számottevőbb mérséklést a bűncselekménnyel okozott vagyoni hátrány mértékére és a cselekmények halmazatára, elhúzódó elkövetésére figyelemmel már nem tartott indokoltnak. E szabadságvesztés a törvényesen kiszabott közügyektől eltiltás mellékbüntetéssel már alkalmas a büntetési célok elérésére, összhangban áll a büntetéskiszabási elvekkel, tettarányos és kifejezi az egyéniesítést is.

[26] A törvényszék nem tévedett abban, hogy a vádlottal szemben pénzbüntetés kiszabása is szükséges, figyelemmel arra, hogy a terhére rótt cselekményt haszonszerzés végett követte el, s az elsőfokú ítéletben megállapított mérték jövedelmi viszonyaihoz mérten arányosnak mondható, a részletfizetés engedélyezése pedig méltányos rendelkezés. Ezzel kapcsolatosan helytállóan adott figyelmeztetést az önkéntes teljesítés esetleges elmaradásának jogkövetkezményéről, mely azonban nem tartalmazta az átváltoztatás esetén a büntetési nem helyébe lépő szabadságvesztés végrehajtási fokozatát, ezt a másodfokú bíróság a Btk. 51. § (2) bekezdésére figyelemmel pótolta. Helyesen alkalmazta emellett a foglalkozástól eltiltást, melynek tartama arányos és köre is kellően konkretizált a vádlottra.

[27] A védelmi fellebbezések az enyhítésen túl még annyiban voltak alaposak, hogy a vádlott megromlott egészségi állapotát, betegségeiből eredő orvosi kezeléseinek tényét az ítéltábla olyan különös méltánylást érdemlő körülményként értékelte, mely konkrét alapot ad a szabadságvesztés enyhébb végrehajtási fokozatának meghatározására. Nevezetesen a másodfokú bíróság a Btk. 35. § (2) bekezdés alapján eljárva úgy rendelkezett, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést a törvény szerint irányadó börtönhöz képest a Btk. 37. § (1) bekezdés szerinti eggyel enyhébb fokozatban, azaz fogházban rendeli végrehajtani. A Btk. 51. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel irányadó ez a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén a helyébe lépő szabadságvesztés fokozatára is.

[28] A részletezettek miatt a védelmi fellebbezéseket a szabadságvesztés büntetés enyhébb végrehajtási fokozatára és enyhítésére irányulóan, a rendelkező részben foglaltak erejéig találta alaposnak a másodfokú bíróság.

[29] A határozatnak a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjára, a vagyoneklobzásra, a polgári jogi igényre és a bűnügyi költségre vonatkozó, egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező további rendelkezései mindenben megfelelnek a törvénynek.

[30] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részeiben a Be.606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a további rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdését alkalmazva – helyes indokainál is fogva – helybenhagyta.

[31] Ellentétes döntés hiányában a másodfokú ítélet ellen a Be. 615. § (1), (2) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek.

Debrecen, 2026. március 26.

Dr. Hágér Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Bakó József sk. előadó bíró, Dr. Diószegi Attila sk. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 17.B.109/2023/133. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.790/2025/14. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2026. március 26.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke